

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.073 van 30 november 2015
in de zaak A. 208.931/IX-8024**

In zake : Pieter ZOET
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christian Masson
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Karel Janssenslaan 33 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D’Hooghe en Leopold Schellekens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 mei 2013, strekt tot de
nietigverklaring van “het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van
28 maart 2013 uitspraak doende op het verzoek van [Pieter Zoet] tot het verkrijgen
van een vergunning voor het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen met het oog
op verkeersveiligheid”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 224.586 van 10 september 2013 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christian Masson, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jochen Vranckx, die *loco* advocaten David D'Hooghe en Leopold Schellekens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, oefent sinds mei 2010 onder de handelsnaam TB - Venlo het beroep van transportbegeleider uit.

Hij beschikt daartoe over een door de Nederlandse overheid verleende aanstelling als transportbegeleider.

3.2. Op 3 januari 2013 ontvangt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, algemene directie Veiligheid en Preventie, directie Private Veiligheid, vanwege verzoeker een aanvraag om een vergunning te verkrijgen om in België diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen te verrichten. Die aanvraag luidt als volgt:

“Bij deze zend ik u ter inzage mijn studies die ik in NL gedaan heb voor het beroep als transportbegeleider cq verkeersregelaar.

Ik en mede mijn personeel hebben allen deze opleiding genoten en zijn dagelijks op weg met transporten.

Graag zou ik dan ook in aanmerking willen komen voor een vergunning met betrekking tot het begeleiden van transporten van, naar maar ook door België.”

Bij deze aanvraag zijn de volgende bijlagen gevoegd:

- certificaat van vakbekwaamheid transportbegeleider uitgereikt aan verzoeker;
- certificaat van verkeersregelaar uitgereikt aan verzoeker;
- kopie identiteitskaart van verzoeker;
- kopie paspoort/identiteitskaart, rijbewijs en aanstellingspas verkeersregelaar van twee werknemers van verzoeker;
- document ‘opleiding transportbegeleider en verkeersregelaar’ van de Transport Academie.

3.3. Op 28 maart 2013 antwoordt de directie Private Veiligheid op dit verzoek. De directie verwijst vooreerst naar de voorwaarden die in België gelden voor het verkrijgen van een vergunning voor het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid.

Vervolgens deelt zij in verband met de opleiding voor het behalen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid’ het volgende mee:

“2. Aanvraag vrijstelling opleiding:

Uit onderzoek van uw brief (ontvangen op 03/01/2013) blijkt dat een vrijstelling wordt gevraagd voor de heren Pieter Maria Zoet [...].

In het kader van de opleiding tot het bekomen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent - begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid’ van 72 lesuren zoals bepaald in artikel 21bis van het koninklijk besluit van 21 december 2006, worden bovengenoemde personen vrijgesteld voor de volgende materie:

- Toegepaste analoge en digitale communicatietechnieken.

Bovengenoemde personen worden niet vrijgesteld voor de volgende materies:

- Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden.

Gelet op het specifiek statuut van de bewakingsagent en de daarmee gepaard gaande bijzondere rechten en plichten en het gegeven dat deze Belgische regelgeving niet wordt onderwezen binnen een Nederlandse opleiding, kan er geen vrijstelling worden verleend aangaande dit vak.

- Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie.

Noch uit de informatie uit uw brief, noch uit de bij ons beschikbare en opgevraagde info blijkt dat er binnen de Nederlandse opleidingen specifieke competenties worden aangeleerd aan personen belast met begeleiding van uitzonderlijk vervoer om om te gaan met verkeersagressie tijdens hun werkzaamheden. Dit terwijl de aard van deze activiteiten nochtans inhouden dat men reëel in verkeerssituaties kan terechtkomen waarbij men met agressieve personen/weggebruikers (bestuurders, bewoners, ...) geconfronteerd wordt. Dit is nog meer het geval in België waar uitzonderlijke transporten hoofdzakelijk plaatsvinden op (kleinere) gewestwegen, eerder dan op autosnelwegen.

- Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen.

Gelet op de specifieke Belgische regelgeving omtrent het wegverkeer in het algemeen en het uitzonderlijk vervoer in het bijzonder, is het in functie van de verkeersveiligheid noodzakelijk – mede ook doordat de bevoegdheden, plichten en werkprocedures van begeleiders in elk land anders zijn – dat deze kennis wordt onderwezen aan eenieder die in België begeleidingstaken op de openbare weg op zich neemt. Zo niet dreigt bij gebrek aan degelijke kennis de verkeersveiligheid in het gedrang te komen en inbreuken te worden begaan op de Belgische reglementering.

Voor het volgen van de opleidingen kan u zich richten tot een van de erkende opleidingsinstellingen. De lijst van de erkende opleidingsinstellingen kan teruggevonden worden via onze website www.vigilis.be.

U dient contact op te nemen met de opleidingsinstelling om:

- 1° u in te schrijven voor het psychotechnisch onderzoek dat uitgevoerd wordt door SELOR (de opleidingsinstelling zal u hieromtrent verder informeren);
- 2° u in te schrijven voor de opleiding tot het bekomen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent - begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid’ en voor het afleggen van de examens bij

SELOR en de FOD Mobiliteit en Vervoer (de opleidingsinstelling zal u ook hieromtrent verder informeren).

Wanneer u slaagt zal de opleidingsinstelling u het bedoelde bekwaamheidsattest overhandigen.”

Dat is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

“- de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;

- artikel 4bis, § 1, tweede lid van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid;

- art. 6, a) van de Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, en art. 8, a) van de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties;

- art. 7, lid 1 en lid 2 van de Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, en artikel 9, § 1 en § 2 van de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties.”

Na citaat van enkele aangevoerde bepalingen licht verzoeker het middel als volgt toe:

“De bijlage ‘Vergunningsvoorwaarden van uitzonderlijke voertuigen (bewakingsonderneming)’ aan de brief van 28 maart 2013 maakt duidelijk dat de aanvraag van de verzoekende partij door de verwerende partij wordt behandeld zoals een vraag tot het verkrijgen van een vergunning, zoals een interne Belgische aanvraag. De enige verwijzing naar een mogelijke buitenlandse aanvrager - meer bepaald een Nederlandse aanvrager - is vermeld in punt C.2):

Het KBO-nummer van de aanvragende onderneming (voor ondernemingen in het buitenland: inschrijvingsbewijs Kamer van koophandel + statuten van de onderneming).

De buitenlandse aanvrager wordt behandeld zoals de Belgische aanvrager. De voorwaarden:

- verkrijgen van een vergunning;
- B en C.1: overschrijving van de som van 1.000 euro voor de dekking van administratieve kosten;

- C.3: technische uitrusting van de maatschappelijke zetel;
 - C.9: bankwaarborg;
- zijn strijdig met het beginsel van het vrij verkeer van diensten.
De aangevoerde wettelijke bepalingen zijn geschonden.”

5.1. In haar memorie van antwoord wordt door de verwerende partij in hoofddorde opgeworpen dat het middel onontvankelijk is, omdat het niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Volgens haar tonen de beweringen van verzoeker niet aan op welke wijze de in het middel ingeroepen bepalingen zouden zijn geschonden.

5.2. In ondergeschikte orde werpt de verwerende partij op dat verzoeker niet zonder meer werd behandeld als een Belgische aanvrager. Uit het bestreden besluit blijkt integendeel dat werd onderzocht in hoeverre verzoeker aanspraak kon maken op een vrijstelling voor de opleiding.

Wat de vermeende schending van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) betreft, stelt de verwerende partij dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie niet kan worden afgeleid dat de begeleiding van uitzonderlijk vervoer niet zou mogen worden onderworpen aan voorwaarden, noch aan de toekenning van een vergunning. De eis inzake het beschikken over een vergunning om in België bewakingsactiviteiten te mogen uitoefenen, is slechts strijdig bevonden met het beginsel van het vrij verrichten van diensten, voor zover hierbij geen rekening is gehouden met de bewijsstukken en waarborgen die de in een andere lidstaat gevestigde onderneming reeds heeft verstrekt voor de uitoefening van haar activiteiten in de lidstaat van oorsprong, noch met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong zijn verricht. Dit blijkt ook uit de adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de opleidingen die verzoeker in Nederland heeft gevolgd en heeft de gelijkwaardigheid ervan beoordeeld. De toekenning van het bekwaamheidsattest is slechts afhankelijk gesteld van het volgen van de opleidingen waarvoor verzoeker

geen gelijkwaardige opleiding heeft gevolgd in zijn land van herkomst. Het moeten volgen van een in die zin beperkt aantal opleidingen is niet in strijd met de artikelen 56 en 57 van het VWEU.

6. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat het beginsel van het vrij verkeer van diensten een Nederlandse ondernemer toelaat om in België te rijden met zijn kwalificaties. Artikel 56, eerste lid, van het VWEU vereist in het algemeen de opheffing van iedere beperking van de vrijheid van dienstverrichting die inhoudt dat de werkzaamheden van de dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd en aldaar rechtmatig soortgelijke diensten verricht, worden verboden, belemmerd of minder aantrekkelijk gemaakt, ook indien deze beperking zonder onderscheid geldt voor binnenlandse dienstverrichters en dienstverrichters uit andere lidstaten. Verzoeker legt vervolgens uitvoerig het onderscheid uit tussen de vrijheid van dienstverlening en de vrijheid van vestiging. Hij maakt duidelijk dat hij een dienstverlener is, waarbij hij slechts enkele uren op het Belgische grondgebied zijn diensten zal verlenen.

Beoordeling

a. ontvankelijkheid van het middel

7.1. Volgens de verwerende partij is het middel onontvankelijk, omdat verzoeker niet aantoont op welke wijze de in het middel ingeroepen bepalingen zouden zijn geschonden.

7.2.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat zijn aanvraag “wordt behandeld zoals [...] een vraag tot het verkrijgen van een vergunning zoals een interne Belgische aanvraag”. Hij acht de vergunningsplicht voor grensoverschrijdende dienstverlening “strijdig met het beginsel van het vrij verkeer van diensten”.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de beginselen van het vrij verrichten van diensten zoals neergelegd in de artikelen 56 en 57 van het VWEU, zijn geschonden omdat zijn aanvraag wordt behandeld als een “interne Belgische aanvraag”, is dit middelonderdeel, zij het summier, toch voldoende duidelijk geformuleerd om uit te maken welke onwettigheid wordt aangevoerd. Het is derhalve ontvankelijk.

7.2.2. Daarnaast betoogt verzoeker dat de voorwaarden “B en C.1: overschrijving van de som van 1.000 euro voor de dekking van de administratieve kosten; C.3: technische uitrusting van de maatschappelijke zetel; C-9: bankwaarborg”, strijdig zijn “met het beginsel van het vrij verkeer van diensten”.

Verzoeker geeft met geen woord aan op welke wijze die voorwaarden in strijd zouden zijn met voornoemd beginsel.

Dat middelonderdeel is niet ontvankelijk.

7.2.3. Ten slotte voert verzoeker nog de schending aan van artikel 4bis, § 1, tweede lid, van de voornoemde wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’, van de artikelen 6, a), en 7, leden 1 en 2, van de voornoemde richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005, en van de artikelen 8, a), en 9, §§ 1 en 2, van de voornoemde wet van 12 februari 2008.

Verzoeker geeft niet aan op welke wijze deze rechtsregels door het bestreden besluit zijn geschonden.

Ook dat middelonderdeel is niet ontvankelijk.

b. ten gronde

8.1. Luidens artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, van de voornoemde wet van 10 april 1990 wordt elke rechtspersoon of natuurlijke persoon die een activiteit uitoefent bestaande uit de blijvende of tijdelijke levering aan derden van diensten van “begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid”, als een bewakingsonderneming beschouwd. Artikel 2, § 1, eerste lid, van dezelfde wet bepaalt dat niemand de diensten van een bewakingsonderneming mag aanbieden of deze van een interne bewakingsdienst organiseren, of zich als dusdanig bekend maken, indien hij daartoe vooraf geen vergunning heeft gekregen van de minister van Binnenlandse Zaken, na advies van de Veiligheid van de Staat en van de procureur des Konings van de vestigingsplaats van de onderneming en, bij ontstentenis ervan, van de minister van Justitie. Naar luid van artikel 4*bis*, § 1, tweede lid, van dezelfde wet houdt de minister van Binnenlandse Zaken, indien de aanvrager van de vergunning of de erkenning geen exploitatiezetel heeft in België, bij de beoordeling van de aanvraag rekening met de waarborgen verstrekt in het kader van de wettelijke en gereguleerde uitoefening van de activiteiten, waarop de aanvraag betrekking heeft, in een andere lidstaat van de Europese Unie.

8.2.1. De rechtsvraag die moet worden onderzocht, teneinde te antwoorden op het middel zoals het in het verzoekschrift op ontvankelijke wijze is ontwikkeld, is of de voormelde vergunningsplicht voor grensoverschrijdende dienstverlening op zich in strijd is met de beginselen van het vrij verrichten van diensten.

8.2.2. Wat de verenigbaarheid van een nationale regeling met de artikelen 56 en 57 van het VWEU betreft, vereist volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dit niet alleen de afschaffing van iedere discriminatie van de in een andere lidstaat gevestigde dienstverlener op grond van diens nationaliteit, maar tevens de opheffing van iedere beperking – ook indien deze zonder onderscheid voor nationale dienstverleners en dienstverleners uit andere lidstaten geldt – die de

werkzaamheden van de dienstverlener die in een andere lidstaat is gevestigd en aldaar rechtmatig gelijksoortige diensten verricht, verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt (arrest van 18 november 2010, Commissie/Portugal, C-458/08, punt 83, met verwijzing naar onder meer arrest van 5 maart 2009, Kattner Stahlbau, C-350/07, punt 78 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Aldus heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat een nationale regeling die het verrichten van diensten op het nationale grondgebied door een in een andere lidstaat gevestigde onderneming afhankelijk stelt van de afgifte van een vergunning, het vrij verrichten van diensten beperkt (arrest van 18 november 2010, Commissie/Portugal, C-458/08, punt 84, met verwijzing naar onder meer arrest van 25 juli 1991, M. Säger C-76/90, punt 14; arresten van 9 augustus 1994, Raymand Vander Elst, C-43/93, punt 15; 9 maart 2000, Commissie/België, C-355/98, punt 35, en 29 april 2004, Commissie/Portugal, C-171/02, punt 60).

Hieruit volgt dat een regeling zoals thans in geding, in beginsel in strijd is met artikel 56 van het VWEU en diensgevolge door dit artikel wordt verboden.

8.2.3.1. Het Hof van Justitie heeft evenwel enkele voorwaarden uitgewerkt waaronder uitzonderingen op het vrij dienstenverkeer omwille van de zogenaamde *rule of reason* toch zijn toegelaten (arrest van 4 december 1986, Commissie/Duitsland, 205/84, punten 27-29; arrest van 25 juli 1991, stichting Collectieve Antennevoorziening Gouda ea, C-288/89, punten 13-15).

8.2.3.2. Vooreerst kan een lidstaat zich enkel op een rechtvaardigingsgrond beroepen indien het gaat om een regeling van aspecten die nog niet het voorwerp uitmaken van harmonisatie op het niveau van de Unie (arrest van 13 juli 2004, Bacardi France SAS, C-429/02, punt 32).

Te dezen dient te worden vastgesteld dat private beveiligingsactiviteiten – zoals de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid door artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ wordt beschouwd – overeenkomstig artikel 2, lid 2, k), van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’ niet vallen onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Deze activiteiten maken evenmin het voorwerp uit van een harmonisatiemaatregel.

8.2.3.3. Voorts moet die beperking – de vereiste van een voorafgaande vergunning – haar rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang. Het Hof van Justitie heeft in dit verband reeds aanvaard dat vereisten van verkeersveiligheid (arrest van 5 oktober 1994, J.G.C. van Schaik, C-55/93, punt 19) als dwingende redenen van algemeen belang kunnen worden beschouwd.

Uit de voornoemde wet van 10 april 1990 blijkt ontegensprekelijk dat de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen vergunningsplichtig is gesteld teneinde de verkeersveiligheid te garanderen (zie bijvoorbeeld artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, waar gewag wordt gemaakt van “begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid”). In de parlementaire voorbereiding van de wet van 28 april 2010 ‘houdende diverse bepalingen’ waarbij voormeld artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, in de wet van 10 april 1990 is ingevoegd, wordt trouwens in dit verband het volgende gesteld (*Parl.St.* Kamer 2009-10, DOC 52 - 2423/001, 28):

“De regering wenst om de federale politie dringend van een aantal taken te ontlasten. De organisatie en begeleiding van het uitzonderlijk vervoer slurpt veel politiecapaciteit op. Bij de start van het Europees voorzitterschap op 1 juli 2010 kan daarom die taak niet langer worden ingevuld.

De begeleiding van uitzonderlijk vervoer moet vanaf 1 juli 2010 dan ook gebeuren door daartoe vergunde ondernemingen en interne diensten. [...].

De wet private veiligheid biedt daartoe het aangewezen juridisch instrumentarium. Bewakingsondernemingen staan nu reeds in voor de begeleiding van groepen van personen met het oog op de verkeersveiligheid.”

8.2.3.4. Daarnaast geldt als voorwaarde voor de toepassing van de *rule of reason* dat de beperkingen aan het dienstverkeer gelden zonder onderscheid op grond van de herkomst van de diensten of op grond van de nationaliteit of lidstaat van de vestiging van de dienstverrichter (arrest van 18 juli 2007, Commissie/Duitsland, C-490/04, punt 86).

Te dezen dient te worden vastgesteld dat de vereiste van een voorafgaande vergunning geldt voor iedere persoon of onderneming die op het grondgebied van België werkzaam is. Van enige vorm van discriminatie kan dan ook geen gewag worden gemaakt.

8.2.3.5. Ten slotte moeten de beperkingen gesteld aan het vrij verkeer van diensten objectief noodzakelijk zijn om de naleving van deze doelstelling van algemeen belang te waarborgen. De beperkingen moeten allereerst geschikt zijn om deze doelstelling te bereiken, wat inhoudt dat de verwezenlijking van dat doel werkelijk coherent en systematisch wordt nagestreefd (arrest van 17 november 2009, Regione Sardegna, C-169/08, punt 42). Voorts zijn ze enkel mogelijk als het nagestreefde doel niet reeds wordt gewaarborgd door de regels van de staat waar de dienstverrichter is gevestigd – de autoriteiten van de ontvangende lidstaat moeten in beginsel rekening houden met de voorwaarden waaraan de dienstverrichters al in hun land van oorsprong voldoen (arrest van 26 januari 2006, Commissie/Spanje, C-514/03, punt 43) – en als dit doel niet door minder beperkende voorschriften kan worden bereikt (arrest 26 februari 1991, Commissie/Frankrijk, C-154/89, punt 15).

De verwerende partij heeft het noodzakelijk geacht dat begeleiders van uitzonderlijke voertuigen over de vereiste kennis en kunde beschikken opdat zij de bedoelde activiteit mogen uitoefenen. Met de vereiste van een voorafgaande vergunning wenst zij also tegemoet te komen aan de noodzaak om de veiligheid van het verkeer te regelen. Een voorafgaande vergunning die het bewijs levert van deze kennis en kunde, is een daartoe noodzakelijk en geschikt middel.

De verwerende partij heeft er ook rekening mee gehouden dat verzoeker beschikt over een door de Nederlandse overheid verleende aanstelling als transportbegeleider. Uit het bestreden besluit blijkt dat zij de opleidingsvereisten heeft vergeleken en vervolgens omstandig heeft verantwoord dat het noodzakelijk is dat verzoeker nog het bewijs dient te leveren van de volgende kennis: ‘algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden’, ‘psychologische conflictbeheersing bij verkeersagressie’ en ‘toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’.

8.2.3.6. Het Hof van Justitie aanvaardt aldus dat een voorafgaande vergunning een gerechtvaardigde beperking kan zijn op de beperking van de vrijheid van dienstverrichting in de gevallen waar nationale regelgeving met betrekking tot het verrichten van activiteiten nog niet werd geharmoniseerd. Wil evenwel een stelsel van een voorafgaande vergunning gerechtvaardigd zijn dan moet het hoe dan ook zijn gebaseerd op objectieve criteria, die niet-discriminerend en vooraf kenbaar zijn, opdat een grens wordt gesteld aan de uitoefening van de beoordelingsvrijheid van de nationale autoriteiten en willekeur wordt voorkomen (arrest van 12 juli 2001, Smits en Pereboom, C-157/99, punt 90 met verwijzing naar arrest van 20 februari 2001, Analir e.a., C-205/99, punt 38). Een dergelijk stelsel van ‘voorafgaande administratieve toestemming’ moet bovendien berusten op gemakkelijk toegankelijke procedureregels, die de betrokkenen waarborgen dat hun aanvraag binnen een redelijke termijn objectief en onpartijdig zal worden behandeld, terwijl eventuele weigeringen bovendien in het kader van een beroep in rechte moeten kunnen worden betwist (arrest van 12 juli 2001, Smits en Pereboom, C-157/99, punt 90).

Zoals hiervóór reeds is uiteengezet, is de private beveiligingsactiviteit – inzonderheid de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen – nog niet geharmoniseerd en is de in de voornoemde wet van 10 april 1990

vervatte vereiste van een voorafgaande vergunning gebaseerd op objectieve criteria die niet-discriminerend zijn. Doordat ze bovendien is voorgeschreven in deze wet, is aan de vereiste van voorafgaande kenbaarheid voldaan.

De voornoemde wet van 10 april 1990 en de ter uitvoering ervan genomen besluiten zijn bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, waardoor iedereen hiervan kennis kan nemen. De erin vervatte vergunningsregeling waarborgt dat een aanvraag binnen een redelijke termijn objectief en onpartijdig wordt behandeld. Wanneer een vergunning wordt geweigerd, kan de betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing een vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State.

8.2.4. Uit wat voorafgaat volgt dat *in casu* op de rechtsvraag of de loutere vergunningsplicht voor grensoverschrijdende dienstverlening strijdig is met de vrijheid van dienstverrichting, ontkennend moet worden geantwoord.

8.3. Te dezen heeft de verwerende partij zoals vermeld *sub* 3.3, de aanvraag van verzoeker onderzocht overeenkomstig het bepaalde in artikel 4*bis*, § 1, tweede lid, van de wet van 10 april 1990. De grief “dat de aanvraag van de verzoekende partij door de verwerende partij wordt behandeld zoals een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning, zoals een interne Belgische aanvraag”, mist dan ook feitelijke grondslag. Uit het bestreden besluit volgt immers dat de verwerende partij de Nederlandse en Belgische opleidingen heeft vergeleken, wat bij “een interne Belgische aanvraag” niet het geval zou zijn. Daarenboven heeft de verwerende partij de aanvraag “voor een vergunning met betrekking tot het begeleiden van transporten van, naar maar ook door België” uitgebreid tot een “aanvraag tot het verkrijgen van vrijstellingen voor de opleiding tot het bekomen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid”.

Over de materiële gevolgtrekking van die vergelijking spreekt verzoeker zich in het eerste middel dan weer niet uit. Het valt de Raad van State niet toe om ambtshalve tot dit *in concreto* onderzoek over te gaan.

De schending van de artikelen 56 en 57 van het VWEU is niet aangetoond.

8.4. Het middelonderdeel is ongegrond.

9. Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“- de artikelen 56, 57 en 51-52 juncto 62 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;
- artikel 7, lid 4, eerste alinea van de Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Europese Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van de beroepskwalificaties, en art. 9, § 4, eerste lid van de Wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties
- artikel 3 van de Minister van Verkeer en Waterstaat (Nederland) houdende regels met betrekking tot de opleiding, de aanstelling, de examinering en de uitrusting van verkeersregelaars
[...] het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel
[...] de bewijskracht van het document ‘Transportbegeleider’ uitgaande van de Transport Academie te Son (Nederland), als bijlage gevoegd aan ongedateerde aanvraag (melding) van de verzoekende partij.”

10.2. Na citaat van enkele aangevoerde bepalingen licht verzoeker het middel als volgt toe:

“Het openbaar gezag, de openbare orde en de openbare veiligheid zijn geen criteria waarop beperkingen op het vrije verkeer van de diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen kunnen worden opgelegd.
De aangevoerde wettelijke bepalingen zijn geschonden.”

10.3. In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat in zoverre het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen toch verband zou houden met voormelde criteria, de verwerende partij bij de toetsing aan artikel 9, § 4, eerste lid, van de voornoemde wet van 12 februari 2008 de door verzoeker gevolgde vakken en de verrichte werkzaamheden *in concreto* in aanmerking diende te nemen en te waarderen. Bij die toetsing diende de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen, hetgeen betekent dat de waardering van de vermelde opleidingen voor verzoeker niet onevenredig nadelig mag zijn in verhouding tot het met richtlijn 2005/36/EG beoogde doel om het vrij verrichten van diensten in de Europese Unie te vergemakkelijken. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij de in artikel 9, § 4, van de wet van 12 februari 2008 beschreven toetsing niet, althans niet op een ernstige en juiste wijze verricht. In dat verband onderwerpt hij de drie redenen van weigering die hij onderkent in de bestreden beslissing aan kritiek.

11. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat het middel ongegrond is, in zoverre het is gesteund op een schending van artikel 7, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2005/36/EG en van artikel 9, § 4, eerste lid, van de wet van 12 februari 2008, omdat niet wordt aangetoond dat de vrijstellingsaanvraag van verzoeker onder het toepassingsgebied valt van titel II van die richtlijn en van de wet van 12 februari 2008.

Er kan volgens haar niet worden betwist – en het Hof van Justitie heeft dat zelf ook niet gedaan – dat de wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ doelen van algemeen belang nastreeft. Het begeleiden van uitzonderlijk transport (verkeersveiligheid) en het opnemen van politietaken door privébedrijven zijn dwingende redenen van algemeen belang om hiervoor in het juiste kader en de juiste voorwaarden te voorzien. Te dezen werd aangetoond dat het bestreden besluit rekening heeft gehouden met de beroepskwalificaties waarover verzoeker beschikt, waardoor verzoekers bewering niet pertinent is.

Wat de in ondergeschikte orde opgeworpen kritiek betreft, stelt de verwerende partij dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd, omdat hij zich niet beroept op een vermeende schending van de formele- of materiële motiveringsplicht.

Inzake de weigering van vrijstelling voor de opleiding ‘Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden’ stelt de verwerende partij dat het beginsel van het vrij verrichten van diensten niet verhindert dat de gelijkwaardigheid van beroepskwalificaties wordt onderzocht. Het feit dat in de ene lidstaat minder strikte bepalingen gelden dan in de andere, betekent niet automatisch dat de in deze laatste lidstaat geldende bepalingen onevenredig en derhalve onverenigbaar met het Unierecht zijn, wat de verwerende partij onder meer afleidt uit richtlijn 2005/36/EG. Wanneer wordt vastgesteld dat geen buitenlands equivalent bestaat voor een opleiding die in België verplicht wordt voorgeschreven met het oog op het behalen van het bekwaamheidsattest, kan worden geoordeeld dat de aanvrager niet is vrijgesteld voor deze opleiding. Verzoeker betwist niet dat hij geen opleiding heeft gevolgd die gelijkwaardig is aan de opleiding waarvoor geen vrijstelling werd verleend. Evenmin wordt betwist dat in België de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen is toevertrouwd aan bewakingsondernemingen. De weigering van vrijstelling is volgens de verwerende partij bijgevolg gerechtvaardigd.

Inzake de weigering van vrijstelling voor de opleiding ‘Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie’ stelt de verwerende partij dat uit de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde documenten niet kan worden afgeleid dat hij een opleiding zou hebben genoten inzake psychologische conflicthantering bij verkeersagressie. Het document ‘regeling verkeersregelaars 2009’, dat handelt over het inzicht in de verkeersrisico’s, is iets anders dan psychologische conflicthantering bij verkeersagressie. Het document van ‘Kreeft

Opleidingen' is irrelevant, omdat verzoeker aldaar zijn opleiding niet heeft gevolgd.

Inzake de weigering van vrijstelling voor de opleiding 'Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen' stelt de verwerende partij dat de grief onvoldoende is onderbouwd en niet verduidelijkt met welke bepalingen het bestreden motief strijdig zou zijn, noch om welke redenen.

12. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat, inzake de grief ontwikkeld in hoofddorde, de vraag is of het gereguleerd beroep van begeleiden van uitzonderlijke voertuigen verband houdt met de volksgezondheid en de openbare veiligheid. Dat een bewakingsonderneming een potentiële bedreiging van de openbare orde en veiligheid zou kunnen vormen, zodat een nationale controle zich opdringt, is reeds door het Hof van Justitie verworpen. Aan de verkeerscoördinatoren en verkeersbegeleiders is slechts een beperkte bevoegdheid toegekend. Zij nemen niet deel aan de uitoefening van het openbaar gezag, een begrip waarvoor het Hof van Justitie een restrictieve interpretatie hanteert. Tevens moet worden opgemerkt dat zo de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong worden gedaan, de verwerende partij deze regel niet effectief toepast.

Beoordeling

13.1. Met de grief in hoofddorde dat het "openbaar gezag, de openbare orde en de openbare veiligheid [...] geen criteria [zijn] waarop beperkingen op het vrije verkeer van de diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen kunnen worden opgelegd", toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen dwingende redenen van algemeen belang mag inroepen om het vrij verrichten van diensten te beperken.

Zoals in het arrest in de zaak C-514/03 van 26 januari 2006 van het Hof van Justitie wordt gesteld, kan een maatregel die bepaalde voorwaarden aan de uitoefening van het vrij verrichten van diensten verbindt – in die zaak betrof het de activiteit van private beveiligingsonderneming – worden gerechtvaardigd voor zover het aangevoerde algemeen belang niet wordt gewaarborgd door de regels waaraan de dienstverrichter in zijn lidstaat van vestiging is onderworpen (Commissie/Spanje, punt 35 met verwijzing naar arrest van 3 oktober 2000, Corsten, C-58/98). Of anders gezegd, een lidstaat mag argumenteren dat haar vooropgesteld niveau van bescherming niet afdoende is verzekerd door de regelgeving van de lidstaat van vestiging van de dienstverlener.

13.2. Het middel dat in hoofddorde is ontwikkeld, is ongegrond.

14.1. In ondergeschikte orde formuleert verzoeker kritiek op de beoordeling door de verwerende partij van de door verzoeker gevolgde opleidingen.

14.2. In arrest nr. 224.586 van 10 september 2013 werd de ernst van het middel, wat de argumentatie in ondergeschikte orde betreft, onder meer als volgt beoordeeld:

“13. Uit de inhoud van het schrijven van 28 maart 2013 blijkt dat de vraag naar de gelijkwaardigheid van de door de verzoeker gevolgde opleidingen met de opleidingen die door artikel 21*bis* van het koninklijk besluit van 21 december 2006 worden voorgeschreven met het oog op het verkrijgen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’ op het eerste gezicht wel degelijk aan een grondig en zorgvuldig onderzoek werd onderworpen.

Tevens werd de beslissing om de verzoeker slechts een vrijstelling te verlenen voor de opleiding ‘Toegepaste analoge en digitale communicatietechnieken’, maar niet voor de drie andere opleidingen (met name ‘Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden’, ‘Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie’ en ‘Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’) afdoende gemotiveerd, hetgeen niet betwist wordt door de verzoeker die zich immers niet beroept op een vermeende schending

van de formele of materiële motiveringsplicht.”

Door verzoeker worden geen argumenten aangevoerd die deze beoordeling vermogen te ontkrachten. De voormelde overwegingen van arrest nr. 224.586 kunnen in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring dan ook worden bevestigd.

14.3. Inzake de weigering van vrijstelling voor de opleiding ‘Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden’ werd in arrest nr. 224.586 als volgt geoordeeld:

“De verzoeker is van oordeel dat het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen op Belgisch grondgebied niet specifiek zou zijn dan op Nederlands grondgebied en dat de verwerende partij ‘Unierechtelijk’ niet zou mogen opleggen dat de verzoeker naast zijn Nederlandse opleiding, een bijkomende Belgische opleiding zou moeten volgen.

Het beginsel van het vrij verrichten van diensten belet niet dat de gelijkwaardigheid van beroepskwalificaties wordt onderzocht. Het feit dat in de ene lidstaat minder strikte bepalingen gelden dan in de andere, betekent echter niet automatisch dat de in deze laatste lidstaat geldende bepalingen onevenredig en derhalve onverenigbaar met het unierecht zijn (HvJ, 10 mei 1995, zaak C-384/93, ov 51; HvJ, 12 december 1996, zaak C-3/95, ov 42).

Ook in het kader van de Richtlijn 2005/36/EG wordt in overweging 11 benadrukt dat ‘de lidstaten het recht [moeten] behouden om het vereiste minimumopleidingsniveau vast te stellen om de kwaliteit van de op hun grondgebied verrichte diensten te waarborgen’. Weliswaar wordt hierbij tevens aangegeven dat op grond van de artikelen 10, 39 en 43 van het Verdrag zij een onderdaan van een lidstaat evenwel niet mogen verplichten bepaalde kwalificaties te verwerven die zij over het algemeen slechts vaststellen door verwijzing naar de diploma’s die in het kader van hun eigen nationale opleidingsstelsel gelden, terwijl de betrokkene al deze kwalificaties of een deel daarvan reeds in een andere lidstaat heeft verworven. Hieraan wordt wel toegevoegd dat er moet ‘worden vastgelegd dat elke ontvangende lidstaat waar een beroep is gereguleerd, rekening houdt met in een andere lidstaat verworven kwalificaties en nagaat of die met de door hem geëiste kwalificaties overeenstemmen’.

Ook de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft overwogen dat de bepaling, thans opgenomen in artikel 4bis van de voormelde wet van 10 april 1990, die de minister van Binnenlandse Zaken ertoe verplicht om bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag van een buitenlandse dienstverlener

rekening te houden met de waarborgen die deze voor de uitoefening van zijn activiteiten heeft verstrekt in de lidstaat waar hij gevestigd is, impliceert dat onderzocht wordt of deze waarborgen vergelijkbaar zijn (Parl. St. Kamer 2000-2001, nr. 1142/1, p. 31).

Dit is wat de verwerende partij heeft gedaan: zij heeft met name onderzocht in hoeverre de door de verzoeker in Nederland gevolgde opleidingen als gelijkwaardig kunnen worden beschouwd met de opleidingen die in België worden geëist met het oog op het verkrijgen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’.

Wanneer wordt vastgesteld door het bestuur dat geen buitenlands equivalent bestaat voor bepaalde onderdelen van de opleiding die in België verplicht worden voorgeschreven met het oog op het behalen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’, kan op het eerste gezicht wel degelijk worden geoordeeld dat de aanvrager niet wordt vrijgesteld van voornoemde onderdelen van deze opleiding.

14. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker:

‘Gelet op het specifiek statuut van de bewakingsagent en de daarmee gepaard gaande bijzondere rechten en plichten en het gegeven dat deze Belgische regelgeving niet wordt onderwezen binnen een Nederlandse opleiding, kan er geen vrijstelling worden verleend aangaande dit vak.’

Op het eerste gezicht blijkt niet dat de verzoeker in Nederland een vergelijkbare ‘algemene studie’ heeft gevolgd. De weigering van vrijstelling is derhalve prima facie gerechtvaardigd.”

In repliek op voormelde overwegingen stelt verzoeker in zijn memorie van wederantwoord: “De Belgische overheid verplicht de kandidaat begeleider van uitzonderlijke voertuigen de volledige opleiding ‘bewakingsagent’ te volgen”.

In tegenstelling met wat verzoeker beweert, is er echter geen verplichting om te beschikken over het “algemeen bekwaamheidsattest bewakingsagent” om het “bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen” te verkrijgen. De bewering van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag. Daarenboven toont hij met zijn verwijzing naar zijn verkregen “certificaat waaruit blijkt dat met goed gevolg een proeve van bekwaamheid is afgelegd” niet aan dat de overweging in het bestreden besluit dat de “Belgische regelgeving niet wordt onderwezen”, niet kan worden bijgevalen. Voor het

overige kan het volstaan te verwijzen naar de overwegingen van arrest nr. 224.586 om de grief te verwerpen.

14.4. In zoverre verzoeker de weigering van vrijstelling betwist voor de opleiding ‘Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie’, kan worden verwezen naar de volgende overwegingen van arrest nr. 224.586:

“15. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker:

‘Noch uit de informatie uit uw brief, noch uit de bij ons beschikbare en opgevraagde info blijkt dat er binnen de Nederlandse opleidingen specifieke competenties worden aangeleerd aan personen belast met begeleiding van uitzonderlijk vervoer om om te gaan met verkeersagressie tijdens hun werkzaamheden. Dit terwijl de aard van deze activiteiten nochtans inhouden dat men reëel in verkeerssituaties kan terechtkomen waarbij men met agressieve personen/weggebruikers (bestuurders, bewoners,...) geconfronteerd wordt. Dit is nog meer het geval in België waar uitzonderlijke transporten hoofdzakelijk plaatsvinden op (kleinere) gewestwegen, eerder dan op autosnelwegen.’

16. Uit de door de verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde documenten kan niet worden afgeleid dat hij een opleiding zou hebben genoten inzake psychologische conflicthantering bij verkeersagressie. Een dergelijke opleiding is inderdaad niet opgenomen in het document ‘opleiding transportbegeleider en verkeersregelaar’, gevoegd bij zijn aanvraag en dat een overzicht zou inhouden van de opleidingen die verzoeker heeft gevolgd.

Evenmin kan uit artikel 3 van de zogenaamde ‘Regeling Verkeersregelaars 2009’, noch uit het document ‘Kreeft Opleidingen’, worden afgeleid dat de verzoeker een dergelijke opleiding zou hebben genoten:

- Artikel 3 *juncto* bijlage 1 van de ‘Regeling Verkeersregelaars 2009’ handelt over het aantonen dat de kandidaat-transportbegeleider ‘inzicht [heeft] in de verkeersrisico’s welke samenhangen met het gedrag van andere verkeersdeelnemers en in de verkeersrisico’s die het transport met zich meebrengt’. Aantonen een dergelijk inzicht te hebben is op het eerste gezicht niet hetzelfde als psychologische conflicthantering bij verkeersagressie.”

Buiten een bijkomende verwijzing naar de opleiding bij de Transportacademie, waarin ook melding wordt gemaakt van “het gedrag van andere verkeersdeelnemers”, voert verzoeker geen enkel argument aan dat deze beoordeling alsnog vermag te ontkrachten. De voormelde overwegingen van arrest nr. 224.586 dienen in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring te worden bevestigd en er dient te worden vastgesteld dat om de in die overwegingen aangegeven redenen de grief niet kan worden aangenomen.

14.5. Inzake de weigering van vrijstelling voor de opleiding ‘Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen’ werd in arrest nr. 24.586 geoordeeld als volgt:

“17. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker: ‘Gelet op de specifieke Belgische regelgeving omtrent het wegverkeer in het algemeen en het uitzonderlijk vervoer in het bijzonder, is het in functie van de verkeersveiligheid noodzakelijk – mede ook doordat de bevoegdheden, plichten en werkprocedures van begeleiders in elk land anders zijn – dat deze kennis wordt onderwezen aan eenieder die in België begeleidingstaken op de openbare weg op zich neemt. Zo niet dreigt bij gebrek aan degelijke kennis de verkeersveiligheid in het gedrang te komen en inbreuken te worden begaan op de Belgische reglementering’.

18. De verzoeker stelt: ‘dergelijke beslissing houdt een aanfluiting in van het Unierecht en de erin opgenomen erkenningsverplichting’. Een dergelijke kritiek is onvoldoende onderbouwd en verduidelijkt niet met welke bepalingen het bestreden motief strijdig zou zijn, noch om welke redenen. De opgegeven motieven zijn op het eerste gezicht relevant en van aard om de weigering van de vrijstelling te verantwoorden.”

In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker enkel nog toe: “Er kan niet aanvaard worden dat iedere lidstaat zijn eigen specificiteit (concreet: dewelke?) inroept om de Europese regel uit te schakelen”. Hiermee toont verzoeker nog steeds niet aan dat het bestreden besluit de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt, laat staan hoe hiermee de verwerende partij bewerkstelligt “de Europese regel uit te schakelen”. De grief is in zoverre onontvankelijk.

15. Het middel zoals het in ondergeschikte orde is ontwikkeld, is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

16. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 november 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren